

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobkyně: V.S.K., bytem B., zastoupené JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem, se sídlem
 Mariánské Lázně, Nádražní náměstí 299, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského
 kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze
 dne 4.8.2014 č.j. DSH/9260/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno částečně rozhodnutí Městského úřadu Blovice, odboru správního a vnitřních věcí, ze dne 3.7.2014 č.j. MÚBlov 09020/14/OV/Šab tak, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 21 odst. 1 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta 25.000,- Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 2.500,- Kč.

Žalobkyně v **žalobě** namítala, že správní orgán I. stupně provedl ústní jednání dne 1.7.2014 bez účasti žalobkyně i jejího právního zástupce, přestože právní zástupce doručil správnímu orgánu dne 24.6.2014 žádost o odročení z důvodu kolize s dříve nařízeným jednáním u OS Cheb, které je dle žalobkyně důležitým důvodem pro odročení jednání zvláště

proto, když jednání u soudu bylo nařízeno ve věci péče o nezletilé, která je vždy upřednostňována ve vztahu k jiným typům řízení. Naproti tomu ve správním řízení nebyli přizváni žádní svědkové, tedy by případné odročení podle žalobkyně nepřiměřeně nezasáhlo do něčích oprávněných zájmů. Odročením např. o jeden den by podle žalobkyně nedošlo k žádnému prodlení a právní zástupce by se mohl dostavit. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Cdon 1021/96, podle něhož „soud odejme účastníkům možnost jednat před soudem dle § 237 písm. f) o.s.ř. i tehdy, jestliže bez výslovného návrhu účastníka projedná věc v nepřítomnosti jeho zástupce, který z důležitého důvodu požádal o odročení jednání, přičemž důležitým důvodem může být i kolize s účastí zástupce u jiného soudního jednání, nelze-li na účastníku spravedlivě žádat, aby si zvolil zástupce jiného.“ Žalobkyně měla za to, že nebylo možné požadovat po účastnících ani jednoho řízení spravedlivě, aby si zvolili jiného zástupce nebo využili substituci, neboť se jednalo o specifickou věc (dopravní nehodu) a současně účastníci obou řízení výslovně vyžadovali účast právního zástupce. Žalobkyně poukázala i na to, že se jednalo o první omluvu a žádost o odročení. Poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1024/2011, kde Nejvyšší soud neshledal v postupech obhajoby žádné obstrukce, proto dospěl k závěru, že bylo na místě vyhovět žádosti obhájce o odročení veřejného zasedání. Žalobkyně měla za to, že ve smyslu argumentu a maiori ad minus toto platí i pro řízení správní. Dalším pochybením dle žalobkyně bylo neodročení jednání z důvodu nemoci a následné pracovní neschopnosti žalobkyně, doložené rozhodnutím o pracovní neschopnosti. Zdravotní stav je podle názoru žalobkyně důležitým důvodem ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.6.2000 sp. zn. 26 Cdo 1414/2000 a sp.zn. 8 Tdo 32/2007, podle něhož „pokud obviněný doloží, že má zdravotní problémy, a nebylo prokázáno, že jde o účelovou snahu vyhnout se projednání věci před soudem, požádá-li o odročení jednání, jde o dostačující podklady k akceptování jeho žádosti.“ Žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalovaného, že v nařízeném jednání neměla ničeho vykonat, proto nebylo její účasti třeba. Jednání bylo nařízeno z důvodu provedení důkazu znaleckým posudkem. Tento důkaz byl dle napadeného rozhodnutí stěžejním a žalobkyně vůči němu měla výhrady, které měla v úmyslu při jednání namítnout. Žalobkyně měla za to, že postupem správního orgánu bylo takto porušeno i ust. § 36 odst. 3 správního řádu. K tvrzení žalovaného, že se žalobkyně mohla k posudku vyjádřit písemně, žalobkyně uvedla, že tento postup by byl na místě v případě, že měla v úmyslu se k jednání nedostavit vůbec. To ovšem vzhledem k náhlé zdravotní indispozici nebylo možné, stejně tak nebylo možné v tak krátké době zaslat písemné vyjádření.

Dále žalobkyně namítala neprovedení důkazů výsledkem znalce. Uvedla, že sice svoji žádost o výslech znalce nijak neodůvodnila, avšak chtěla tak učinit při jednání dne 1.7.2014, na které se chtěla dostavit i bez právního zástupce. Z důvodu náhlého zhoršení zdravotního stavu neměla žalobkyně ani čas specifikovat své námitky písemně.

Žalobkyně namítala, že správní orgány znalecký posudek Ing. Stanislava Kopáčka kriticky nezhodnotily jako důkaz. Podle žalobkyně závěry znalce neodpovídají zjištěným skutečnostem, což vyplývá zejména z absence zohlednění výpovědí jednotlivých svědků. V posudku znalec deklaruje, že vycházel z výpovědí účastníků nehody a svědků K. a S., avšak ze závěru znaleckého posudku vyplývá, že závěry znalce neodpovídají ani jednomu z průběhů skutkového děje uvedených přímými svědky. Dle žalobkyně nález znalce hovoří o

tom, že měla žalobkyně začít směřovat vozidlo na vedlejší komunikaci ještě před tím, než mohla odbočku vidět. Naopak žalobkyně vypověděla, že jela po komunikaci velmi pomalu bez zastavení a začala odbočovat na vedlejší komunikaci, a když se nacházela přední částí na vedlejší komunikaci, došlo ke střetu. Znalec podle žalobkyně ani nezohlednil, že k nárazu došlo, až když se žalobkyně nacházela přední částí vozidla na vedlejší silnici. V případě, že obviněná zastavila dle výpovědi účastníka M. u pravého okraje vozovky a náhle měla začít bez zapnutí signalizace o směru jízdy zatáčet na vedlejší silnici, zastavení vozidla žalobkyně znalec také nezohlednil ve svých závěrech. Znalec dle žalobkyně zcela ignoruje i výpovědi svědků S. a K., podle nichž žalobkyně dala nejprve znamení o změně směru jízdy. Dle žalobkyně dospěl znalec k závěru, že tato svědectví jsou technicky přijatelná, avšak nezohlednil je ve svém posudku, když uvedl, že výpovědi svědků o činnosti směrových a brzdových světel jsou technicky přijatelné, nelze je však technicky vyhodnotit. Rovněž se podle žalobkyně znalec nezabýval otázkou, kdy měl řidič motocyklu odbočit do levého pruhu, což považuje žalobkyně za zásadní, jelikož vypověděla, že v době zahájení jejího odbočovacího manévru se motocykl nacházel za zadní částí vozidla a nikoli v levém odbočovacím pruhu. Žalobkyně tvrdila, že znalec pochybil nejméně v tom, že znalecký posudek neobsahuje argumentační část, pouze odkazuje na přílohy, aniž by uvedl, jakými úvahami se řídil a jaké logické souvislosti mezi zjištěnými okolnostmi a závěry považuje za stěžejní. Dále dle žalobkyně se znalec omezil na simulaci nehodového děje v počítačovém programu, kdy výsledné hodnoty a průběh děje přizpůsobil tak, aby celkový výsledek víceméně odpovídal modelové situaci. Znalec podle žalobkyně ignoruje tvrzení řidiče motocyklu o zastavení vozidla, výpověď obviněné o tom, že v době nárazu stála přední částí vozidla na vedlejší cestě a výpovědi svědků S. a K. o signalizaci změny směru jízdy. Znalecký posudek se tak v podstatě omezuje na výsledky počítačového programu, kdy není jasné, jakým způsobem tento program vložená data vyhodnotil. Dle žalobkyně se rovněž znalec nepřípustným způsobem vyjadřuje k medicínské otázce, tedy že řidič motocyklu nemohl vzhledem ke svému zranění manipulovat motocyklem. Podle žalobkyně i z pouhé fotodokumentace vyplývá, že se motocykl nachází na stojanu v poloze vzpřímené, a mohl ho tam umístit pouze sám řidič. Tato skutečnost činí výpověď svědka M. nevěrohodnou, jelikož svědek uvedl, že s motocyklem nemanipuloval. V posudku vypracovaném výhradně počítačovým programem podle žalobkyně absentují úvahy, výpočty a postupy, jimiž znalec dospěl k závěrům. V posudku není žádný výpočet nebo vzoreček pro zjištění jednotlivých veličin, které měly vliv na průběh nehodového děje. Posudek obsahuje pouze tabulky a grafy vygenerované programem, které znalec nehodnotí a ani není jasné, jaké údaje obsahují. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1810/2009 ze dne 21.10.2009, podle něhož „hodnocení důkazů znaleckým posudkem spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Znalec se nesmí omezit na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí být seznatelné, z jakých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou ke zjištění dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru.“ Podle žalobkyně z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se odvolací orgán těmito okolnostmi nezabýval a znalecký posudek de facto nehodnotil, nýbrž jej bez výhrad přijal.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož dne 17.8.2013 ve 14:27 hodin jel řidič L.M. na motocyklu Harley Davidson RZ ... od Blovice na Zdemyslice po silnici III/1777 a na konci obce Blovice u místního hřbitova předjížděl zleva osobní vozidlo Ford Focus RZ... řízené žalobkyní jedoucí v téže směru v době, kdy dávala znamení o změně směru jízdy vlevo a odbočovala mimo komunikaci, v důsledku čehož došlo v levém jízdním pruhu ke střetu levého boku vozidla Ford a pravé části motocyklu. Řidič M. následkem střetu spadl vlevo vedle vozidla, byl zraněn a odvezen RLP do nemocnice. Celková hmotná škoda vznikla na vozidlech ve výši 80.000,- Kč. Podle protokolu o nehodě ze dne 17.8.2013 byl automobil Ford poškozen na předním nárazníku, levém předním blatníku, laku levých předních dveří, levého předního zrcátka a levého předního pneu. Motocykl měl poškozen přední blatník a držáky předního blatníku a pravý přídavný světlomet. Automobil se nacházel v postavení jako po dopravní nehodě přední částí směrem na prašnou cestu za hřbitovní zdí a zadní částí na vozovce. Motocykl se nacházel v původním postavení po dopravní nehodě vlevo mimo komunikaci v silničním příkopu na kolech a byla zjištěna stopa č. 4 jako začátek smykové stopy zadního kola motocyklu. Toto místo střetu se nachází 4,1 m vlevo od pravého okraje vozovky a konec stopy se nachází 5,2 m vlevo od pravého okraje vozovky. Přejechání pro chodce se vstupem na hřbitov je od místa nehody vzdálen 45 m. Páka řazení u motocyklu byla na č. 3. K tomuto byl pořízen plánek místa dopravní nehody se zakreslením stop místa střetu a umístění obou vozidel. Z plánu vyplývá, že místo střetu odpovídající začátku smykové stopy motocyklu se nachází v levé polovině vozovky na úrovni křižovatky a že automobil byl zastaven v pozici, kdy přední částí zasahuje do vedlejší silnice. Na fotodokumentaci je rovněž zřejmé konečné postavení obou vozidel i detaily poškození. Na fotografii č. 27 je zřejmé, že zadní kolo motocyklu je opřeno o stojan.

Žalobkyně podala dne 17.8.2013 vysvětlení, v němž uváděla, že jela se svými syny a po příjezdu do obce Blovice špatně odbočila na směr Zdemyslice a na konci obce jí starší syn řekl, že jedou špatně, že se musí vrátit, proto hledala vhodné místo k bezpečnému otočení. Za vchodem na místní hřbitov začala dávat znamení o změně směru jízdy vlevo, snižovala rychlost a pomalu začala najíždět na polní cestu. V době střetu s motocyklem měla zařazen první rychlostní stupeň. Před odbočením pohlédla do venkovního levého zpětného zrcátka a kontrolovala situaci za vozidlem. Před nájezdem na polní cestu ucítila náraz do boku vozidla.

Řidič motocyklu L.M. dne 6.9.2013 při podání vysvětlení uvedl, že vozidlo Ford Focus dojel za křižovatkou na obec Zdemyslice u čerpací stanice Benzina v obci Blovice. Až k místnímu hřbitovu jel za vozidlem a čekal, co bude řidička vozidla dělat, jelikož se mu zdálo, že bloudí a hledá cestu. Na úrovni u hřbitova vozidlo zpomalovalo a přibrzdžovalo a jelo pomalou jízdou stále směrem na Zdemyslice. Před odbočkou doleva na pole za hřbitovní zdí se rozsvítila zadní brzdová světla a vozidlo se skoro zastavilo u pravého okraje vozovky. Svědek předpokládal, že řidička zastaví u pravého okraje vozovky bez ukazatele směru, proto se rozhodl vozidlo předjet, vyjel do levého jízdního pruhu a začal se blížit k vozidlu rychlostí cca 20 až 25 km/h na druhý rychlostní stupeň. Na úrovni levých

předních dveří mu náhle osobní vozidlo vjelo od pravého okraje vozovky, na což reagoval tak, že se snažil uhnout ještě více vlevo, což se mu již nepodařilo a došlo ke střetu levého boku vozidla a pravého boku motocyklu. Při dopravní nehodě utrpěl zlomeninu klíční kosti a zhmožděninu levé dolní končetiny a pravé ruky.

Svědék S. dne 17.8.2013 při podání vysvětlení uvedl, že slyšel ve vozidle blinkr blikající doleva a následně uslyšel náraz do vozidla.

Svědék Z.K. dne 17.8.2013 uvedl, že sledoval provoz před vozidlem, jeho matka snížila rychlost a dávala znamení o změně směru jízdy blinkrem, který byl ve vozidle dobře slyšet. Ve chvíli, kdy jeli krokem a řidička se rozhodla odbočit vlevo na polní cestu, ucítil náraz do vozidla.

Součástí správního spisu jsou i lékařské zprávy L.M.

Při jednání dne 7.11.2013 žalobkyně uvedla, že zjistila, že jedou špatně, tak říkala synovi, že se musí někde otočit. Po pravé straně vozovky naproti hřbitovu si všimla nějaké plochy, ale byl tam obrubník a nebylo patrné, zda jde o volný vjezd na odstavnou plochu. Když ji syn upozorňoval, že tam může vjet, říkala, že je již pozdě, a nato uviděla, že těsně za hřbitovem je odbočka vlevo. Rozhodla se zde otočit. Místem projížděla poprvé. Zapnula levý ukazatel směru a podívala se do bočního zrcátka, kde neviděla žádné vozidlo. Když byla již celá najetá v levém jízdním pruhu a přední částí vozidla již na vyústění mimo komunikaci, došlo náhle k nárazu.

Svědék L.M. uvedl, že s vozidlem jel až k místnímu hřbitovu a stále čekal, co bude řidička dělat. Její jízda působila zmateně, zdálo se, že hledá cestu. Na úrovni autobusové zastávky u hřbitova vozidlo zpomalovalo, přibrzdňovalo, stále velmi pomalu pokračovalo na Zdemyslice. Navíc se u vozidla rozsvítila zadní brzdová světla a vozidlo zastavilo u pravého okraje vozovky směrem na Zdemyslice. Podle svědka neměla řidička puštěný ukazatel směru vpravo ani vlevo. Poté, co řidička zastavila vpravo u okraje vozovky, začal vozidlo objíždět rychlostí cca 20 km/h. Když byl na úrovni předních levých dveří vozidla, vozidlo náhle vyjelo od pravého okraje vozovky a začalo odbočovat vlevo na polní cestu. Snažil se s motocyklem uhnout víc doleva, což se mu nepodařilo a došlo ke střetu. S motocyklem přešel celý můstek a zůstal zapíchnutý předním kolem v silničním příkopu. Postavení motocyklu odpovídá fotografii č. 28 ve spisu. Motocykl tak zůstal v konečném postavení do příjezdu policistů, svědek ho nijak nepřemísťoval. Pouze vypnul benzín a zapalování. Po nárazu si pravděpodobně o dopravní značku Začátek obce zlomil levou klíční kost, neboť byl nárazem vymrštěn z motocyklu. Řidička se mu omlouvala a uvedla, že to zde nezná, a když zjistila, že si svědek stěžuje na bolest klíční kosti, přivolala sanitku. Podle svědka mu řidička vjela do jízdní dráhy v okamžiku, kdy ji objížděl a byl s motocyklem vedle ní, což podle něho dokladuje i způsob poškození vozidla. Způsob nárazu odpovídá i poškození motocyklu, který je sice poškozen v přední části, avšak toto poškození vyplývá z následného nárazu motocyklu do příkopu. K poškození motocyklu došlo na levém rohu blatníku.

Žalobkyně dále uvedla, že měla zařazený první rychlostní stupeň a není pravdou, že motocykl zůstal v konečném postavení jako po nehodě, neboť motocykl spadl na řidiče a když

se řidič postavil, určitě motocykl zvedl a odtlačil jej k dopravní značce. Její vozidlo pak bylo odřené po celé délce včetně zadních dveří. V předním blatníku se vytvořila prohlubeň.

Svědék Z.K. dne 7.11.2013 uváděl, že jeli s vozidlem velmi pomalu, pak jeho matka zapnula ukazatel směru, a to někde za vchodem na místní hřbitov. Levý blinkr ve vozidle dobře slyšel. Dle názoru svědka jela žalobkyně velmi pomalu a s vozidlem nebrzdila, neboť postačovala velmi nízká rychlost jízdy, a následně začala odbočovat vlevo plynule. Když byli najeti cca přední polovinou vozidla na polní cestě, došlo k nárazu. Náraz motocyklu byl veden na zadní část vozidla. Po nehodě se řidič motocyklu zvedl, šel ke svému motocyklu, vytáhl ho z příkopu a nechal ho stát na polní cestě.

V písemném vyjádření svědka M. ze dne 9.11.2013 tento namítal, že motocykl nijak nepřemísťoval, ani netahal z příkopu, pouze vypnul zapalování a přívod benzínu. Vzhledem k tomu, že utrpěl zlomeninu klíční kosti, nemohl motocykl o hmotnosti 260 kg zvedat nebo tahat z příkopu a přemísťovat. Rukou nemohl pořádně hýbat a už vůbec ne něco zvedat. Ve vyjádření ze dne 16.12.2013 dále doplnil, že kdyby se vozidlo žalobkyně nacházelo už v levém jízdním pruhu, byl by náraz spíše čelní než boční a motocykl by byl poškozen více vpředu než na boku. Když byl svědek na úrovni předních dveří vozidla, toto náhle vybočilo a narazilo levým bokem do pravého boku jeho motocyklu, řidič motocyklu byl odražen a s motocyklem přešel můstek, na jehož konci narazil levou přední částí blatníku do sloupku dopravní značky a přední kolo zůstalo částečně v příkopu. Z motocyklu spadl svědek nalevo a zlomil si klíční kost. Zvedl se ze země, vypnul zapalování a uzavřel přívod benzínu. S motocyklem nijak nehýbal. Vzhledem ke svému zranění a k váze motocyklu to nemohlo být možné. Ani policie nenašla žádné stopy přemístění motocyklu. Na motocyklu také nejsou stopy po pádu na bok, pouze poškození na pravé straně v místě střetu s vozidlem a poškození předního blatníku po nárazu do značky. Motocykl nestál v době příjezdu policie na stojánku. Motocykl má jenom stojánek boční a na něm motocykl nestál, seděl pouze spodkem motoru a levou stupačkou na můstku a přední kolo měl částečně v příkopu. Po střetu žalobkyně se svědkovi omlouvala, že za nehodu může ona a že se domluví bez policie.

První rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27.1.2014 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu projednání z důvodu nutnosti ustanovit ve věci znalce.

Znalec Ing. Stanislav Kopáček v posudku ze dne 12.6.2014 citoval obsah protokolu o nehodě a výpovědi účastníků nehody. Dále provedl v místě šetření za účelem ověření výhledových a šířkových poměrů, kdy zjistil, že na parkoviště je velmi dobře vidět a odbočka vlevo na polní cestu vidět není. Podle znalce na vznik a průběh nehody je možno usuzovat z poškození vozidel, jejich konečných poloh a ze stopy motocyklu na vozovce, přičemž k analýze nehodového děje bylo využito simulačního programu VIRTUAL CRASH, kde základními východisky byly skutečnosti jako místo střetu a způsob střetu vozidel, pohyb obou vozidel po střetu šikmo vlevo až do míst konečného postavení a skutečnost, že ze spisu nevyplývá, že by řidička vozidla Ford motocykl registrovala před střetem. V důsledku toho dle znalce je technicky přijatelné místo střetu označené stopou na vozovce 4 m vlevo od pravého okraje vozovky. V příloze č. 8 znaleckého posudku je znázorněno řešení střetu v podobě pohybu od poloh při střetu do poloh konečných, z čehož dle znalce vyplývá mj.

střetová rychlost vozidla Ford cca 10 km/h a motocyklu cca 32 km/h. Z tohoto dle znalce dále vyplynulo s odkazem na výstup počítačového programu VIRTUAL CRASH znázorněný v příloze č. 9, že již 5 sekund před střetem musel být motocykl v levém jízdním pruhu, aby zachoval bezpečný odstup od vozidla Ford, který byl vypočten na začátku předjíždění na cca 15 m. Podle výpočtu uvedeného v příloze 14. V příloze č. 15 znaleckého posudku je znázorněn časový průběh situace cca 2,2 sekundy před střetem, kdy podle znalce řidička vozidla Ford (cca 15 m před místem střetu) zahajovala odbočování a mohla se přesvědčit o situaci za jejím vozidlem. V tomto čase byl motocykl v levém jízdním pruhu cca 20 m před místem střetu. O 1 sekundu později mohlo být dle znalce s odkazem na přílohu č. 16 řidiči motocyklu zřejmé (tj. cca 10 m před místem střetu), že vozidlo Ford odbočuje vlevo. V tomto okamžiku bylo vozidlo Ford ve vzdálenosti 7 m od místa střetu. Podle znalce byly zjištěny střetové rychlosti vozidel s odchylkou $\pm 5\%$. Jelikož ze spisu nevyplývá, že by motocykl před střetem brzdil, je rychlost počáteční shodná s rychlostí střetovou. Vozidlo Ford dle spisu před odbočením rychlost snižovalo, tedy je uvažována počáteční rychlost cca 30 km/h. Podle znalce když řidička vozidla Ford započala odbočování cca 2,2 sekundy před střetem v poloze cca 15 m před místem střetu, kdy se naposledy mohla přesvědčit o situaci za sebou, byl v této době motocykl v levém jízdním pruhu cca 20 m před místem střetu a řidička mohla motocykl vidět. Naopak pro motocyklistu bylo odbočování vozidla Ford patrné v čase 1,2 sekundy před střetem v poloze cca 10 m před místem střetu, kdy motocyklista mohl bezprostředně reagovat uhnutím vlevo, avšak při průměrné reakční době s prodlevou brzd by mohl reagovat bržděním až cca v místě střetu, neboť reakční doba na pohyb řídítka je kratší (cca 0,7 sekund), tudíž je dle znalce technicky přijatelné, že takto reagoval. Podle znalce jsou proto výpovědi řidiče motocyklů z technického hlediska přijatelné, naopak je nepřijatelná technicky část výpovědi žalobkyně, že před započítím odbočení kontrolovala v levém zpětném zrcátku situaci za vozidlem. Výpověď, že řidič motocyklu s motocyklem manipuloval, je dle znalce vysoce nepravděpodobná stejně jako výpověď svědka K. v této věci. V ostatních podstatných bodech jsou výpovědi svědků K. a S. i žalobkyně technicky přijatelné, ohledně činnosti směrových popř. brzdových světel jsou technicky přijatelné, ale nelze je technicky vyhodnotit.

Znalecký posudek byl zástupci žalobkyně na jeho žádost doručen 23.6.2014. Předvolání k jednání na 1.7.2014 bylo zástupci doručeno dne 17.6.2014. Dne 25.6.2014 zaslal zástupce žalobce žádost o odročení jednání z důvodu kolize s dříve nařízeným jednáním u OS Cheb pod uvedenou značkou P a Nc, s tím, že v obou věcech klienti žádají osobní účast advokáta při jednání. Téhož dne správní orgán I. stupně doručil odpověď zástupci, podle níž nemůže být žádosti vyhověno, neboť z plné moci ze dne 14.12.2013 vyplývá, že zároveň s jejím udělením souhlasila žalobkyně s tím, že zmocněný advokát je oprávněn ustanovit za sebe zástupce a souhlasila, aby každý z ustanovených zástupců jednal samostatně. Z tohoto podle správního orgánu plyne, že zmocněnec je zmocněn si ustanovit také zástupce, který se může jednání zúčastnit. Z písemného vyjádření zmocněnce, které bylo zasláno správnímu orgánu I. stupně 26.6.2014, vyplývá, že žalobkyně nesouhlasí s důvody zamítnutí žádosti o odročení jednání s tím, že kolize jednání je důležitým důvodem k odročení. Na toto vyjádření dne 30.6.2014 reagoval správní orgán I. stupně sdělením, že ústní jednání v původně nařízeném termínu proběhne s ohledem na možnost ustanovení substitučního zástupce. Dne 1.7.2014 požádala o odročení žalobkyně s tím, že se téhož dne stala práce neschopnou, což dokládala rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 1.7.2014. Jednání předmětného dne proběhlo, kdy byl proveden důkaz znaleckým posudkem.

V odůvodnění **rozhodnutí správního orgánu I. stupně** se uvádí, že žádost o odročení jednání správní orgán vyhodnotil jako nedůvodnou s ohledem na fakt, že z plné moci jednoznačně plyne, že žalobkyně v ní připustila a souhlasila s udělením další plné moci substitučnímu zástupci. Z toho jednoznačně podle správního orgánu I. stupně plyne, že zástupce mohl pro účast na jednání ustanovit za sebe zástupce. Správní orgán poukázal na to, že řádně ve dvou přípisech informoval o neakceptaci žádosti o odročení zástupce žalobkyně. Správní orgán měl za to, že nenutí žalobkyni jiného právního zástupce, pouze konstatuje, že nejsou důvody pro odročení jednání, neboť existuje reálná možnost ustanovení substitučního zástupce. K omluvě žalobkyně z důvodu pracovní neschopnosti správní orgán konstatoval, že žalobkyně je ve správním řízení plně zastoupena svým zástupcem a správní orgán sám přítomnost obviněné při jednání nepovažoval za nutnou, což vyplývá již z toho, že předvolání bylo adresováno pouze zástupci. Žalobkyně se k dané události již jednou při jednání vyjádřila, a pokud by správní orgán připustil omluvu žalobkyně, zpochybnil by smysl a existenci vztahu mezi účastníkem řízení a jeho zástupcem, který se převzetím zastoupení zavázal, že svého klienta bude v plném rozsahu zastupovat, tedy i v rámci ústního jednání.

Správní orgán dále uvedl, že po prostudování fotografií z místa nehody pořízených ve znaleckém posudku znalcem v příloze č. 5 znaleckého posudku, správní orgán I. stupně trvá na svém stanovisku, že o odbočce vlevo nemohla řidička vědět v okamžiku, kdy minula odbočku vpravo, vchod na hřbitov a přechod pro chodce. Především z fotografie č. 5 zachycující pohled od přechodu pro chodce, je patrné, že odbočka patrná není, a osoba projíždějící tímto úsekem poprvé v životě, nemůže odbočku registrovat od místa přechodu pro chodce či těsně za ním, jak žalobkyně uváděla při jednání. Z fotografií podle správního orgánu dále plyne, že se nejedná o odbočku, ale o pouhé vyústění na polní cestu, které od prostoru kostela viditelné není. Od místa za přechodem pro chodce je to celkem dle měření policistů 45 m. Vzhledem k vegetačním podmínkám v místě nehody (vzrostlé listnaté stromy po celé délce od vjezdu na hřbitov až k odbočce), poměrně dlouhé vzdálenosti – 45 m, faktu, že žalobkyně zde jela poprvé v životě a věděla, že jede špatně a potřebuje se nutně otočit, tudíž hledala možnost otočení a sledovala situaci vpravo od vozovky, kde viděla odstavnou plochu, kterou zkoumala, zda tam může zajet, a ohledně které jí navíc syn doporučoval, aby tam zajela, to všechno jsou podle správního orgánu I. stupně skutečnosti, na základě kterých správní orgán nevěří tvrzení žalobkyně, že již od minutí vjezdu na hřbitov věděla o odbočce vlevo za hřbitovem a chtěla se zde otočit. Tomuto tvrzení podle správního orgánu odporuje i znalecký posudek dokládající na fotografiích velmi špatnou viditelnost odbočky a dále skutečnost, že žalobkyně začala odbočovat až cca 7 m před místem střetu. Správnímu orgánu je i ze znalosti místních poměrů známo, že tato odbočka není při jízdě dobře viditelná, a pokud zde jede řidič poprvé, a navíc se soustředí na odstavnou plochu vpravo, je těžko uvěřitelné, že si stačí všimnout ještě odbočky vlevo za místním hřbitovem. S přihlédnutím ke znaleckému posudku a s ohledem na vyjádření svědka M. k manipulaci s motocyklem má správní orgán za prokázané, že k manipulaci s motocyklem po nehodě nedošlo. Správní orgán měl provedeným dokazováním za prokázané, že viníkem dopravní nehody byla žalobkyně, která jela po pozemní komunikaci na konci obce Blovice směrem na Zdemyslice a chtěla se zde s vozidlem otočit, začala odbočovat vlevo na vjezd mimo komunikaci a přitom se dostatečně nepřesvědčila o situaci za sebou, přehlédla, že je již předjížděna motocyklem, v důsledku čehož došlo ke střetu obou vozidel. Jízda žalobkyně dle správního orgánu byla

ovlivněna řadou dalších faktorů, kdy sice řídila vozidlo, ale zároveň hledala možnost otočení a při řízení si všimla velké odstavné plochy vpravo od vozovky, dokonce dokázala uvést, že se zde nacházel obrubník, nebyla si tedy jista, zda se může doprava odbočit. Navíc na ní hovořil její syn, že se mohou zde otočit. Všechny tyto okolnosti negativně ovlivňovaly její způsob jízdy a soustředěnost na jízdu. Správní orgán dále přihlédl k vypracovanému znaleckému posudku, kde se znalec zabýval v přílohách trajektorií dráhy obou vozidel. Ze znaleckého posudku plyne, že motocykl jel za osobním vozidlem již v prostoru před místním hřbitovem, neboť dle příloh motocykl vybočil do levého jízdního pruhu ještě před přechodem pro chodce u vstupu do hřbitova. Pokud by se žalobkyně plně soustředila na svoji jízdu a na situaci v provozu na pozemních komunikacích, pak by o existenci motocyklu musela vědět i s ohledem na hluk, který motocykl vydává. Již 35 m před místem střetu byl motocykl dle znaleckého posudku najetý v levém jízdním pruhu. Žalobkyně se rozhodla zahájit odbočování 7 m před místem střetu a v tu dobu se motocykl nacházel již v levém jízdním pruhu na úrovni vozidla, které objížděl. Ze znaleckého posudku podle správního orgánu jednoznačně plyne, že v tomto okamžiku, tedy cca 1,2 sekundy před střetem, kdy žalobkyně začala odbočovat, nemohl již řidič motocykl s nastalou situací nic dělat, pouze měl čas na strhnutí řídicích. Motocykl byl plně najetý v levém jízdním pruhu a nacházel se 9 m za vozidlem v okamžiku 5 sekund před střetem vozidel. Žalobkyně v čase 2,2 sekundy a v místě 15 m před místem střetu započala s odbočováním. Tento okamžik byl posledním, kdy se mohla řádně naposledy přesvědčit, zda není předjížděna jiným vozidlem. V tomto okamžiku se motocykl nacházel zcela v levém jízdním pruhu, cca 20 m před místem střetu, tedy 5 m za vozidlem žalobkyně. Závěry znaleckého posudku podle správního orgánu jednoznačně potvrzují rovněž vinu žalobkyně. Dle znaleckého posudku byl motocykl v levém jízdním pruhu již v prostoru před místním hřbitovem ve vzdálenosti 44 m před místem střetu. Tento pohyb motocyklu pak irituje skutečnost, kdy přesně žalobkyně zapnula levý ukazatel směru značící její úmysl odbočovat. Z ústního jednání lze podle správního orgánu usoudit, že to mohl být v okamžiku, kdy žalobkyně minula přechod pro chodce a vchod na místní hřbitov a odbočku vpravo na parkovací plochu. Přesné místo zapnutí ukazatele směru nebylo zjištěno, nemá však vliv na určení viníka nehody, neboť v okamžiku, kdy mohla žalobkyně levý ukazatel směru zapnout, již byla předjížděna motocyklem, který ji předjížděl již od vzdálenosti 44 m před místem střetu. Žalobkyně tak nedbala dostatečné opatrnosti při odbočování vlevo, řádně se nepřesvědčila o situaci za svým vozidlem a ohrozila řidiče jedoucího za ní a zavinila dopravní nehodu. Dle správního orgánu vypracovaný znalecký posudek byl velmi jednoznačný v otázce viníka nehody a správní orgán jej považuje za dostačující. Z toho důvodu nebylo vyhověno požadavku žalobkyně uvedenému v jejím podání ze dne 1.7.2014, kde žádala provedení výsledku znalce, a to z důvodu nadbytečnosti a proto, že by bylo bezdůvodně protahováno přestupkové řízení.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že předvolání k jednání na 1.7.2014 bylo doručováno toliko zástupci žalobkyně. Účastník přestupkového řízení je oprávněn podle § 33 odst. 1 správního řádu zvolit si zástupce na základě plné moci. Zmocnění se prokazuje písemnou plnou mocí. Smyslem zastoupení je, že zmocněnec bude namísto zastoupeného činit v průběhu řízení určité úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutím pomoci v řízení, vyřizováním komunikace se správním orgánem a samozřejmě i účasti u jednání. S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. V souladu s tímto

ustanovením postupoval správní orgán I. stupně, když k jednání předvolal toliko zástupce žalobkyně, neboť žalobkyně se k věci již vyjádřila a obsahem jednání dne 1.7.2014 bylo provedení důkazů znaleckým posudkem. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že náležitá omluva předpokládá existenci důležitého důvodu, proto správní orgán I. stupně musel posoudit, zda byla omluva náležitá a důvod omluvy důležitý a doložený. Tak tomu v daném případě podle žalovaného nebylo. Omluvu zástupce z důvodu kolize termínu jednání s jednáním u soudu je nutné považovat za včasnou. Nicméně nebyla omluvou z důležitého důvodu, přičemž zástupce žalobkyně důvod omluvy ani nedoložil, proto ji nelze považovat za náležitou. Zástupce byl v předvolání na jednání dne 1.7.2014 poučen podle § 52 správního řádu, že účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, přičemž zástupce žalobkyně předvolání k předmětnému jednání nedoložil, čímž na doložení důvodu omluvy rezignoval. Ani v případě doložení předvolání by omluva nemohla být akceptována. V předložené plné moci ze dne 4.12.2013 zmocnila žalobkyně zástupce k zastupování věci předmětné dopravní nehody. Vzala na vědomí, že zmocněný advokát je oprávněn ustanovit za sebe zástupce a souhlasí, aby každý z nich jednal samostatně. Zástupce tedy mohl nastalou kolizi řešit dle své vůle a výběru substitucí. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12.6.1997 sp. zn. **III. ÚS 68/97** „žádá-li zástupce o přeložení nařízeného jednání na jiný termín, není věcí obecného soudu, pokud důvody neshledá dostatečně závažnými, aby o svém stanovisku žadatele uvědomoval, i v takovém případě je věcí zástupce, aby se zavčas o osudu své žádosti přesvědčil a stanoviskům obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne. Časová kolize zástupce u různých jednání zpravidla není dostatečným závažným důvodem proto, aby kterékoli již nařízené jednání bylo odročováno, neboť je na zástupci nastalou kolizi podle své vůle řešit substitucí (§ 16, 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Zásad spravedlivého procesu se nemůže dovolávat účastník, který řádně a zavčas o jednání soudu uvědoměn, toto jednání zmeškal, a to pro nedostatečnou procesní obezřetnost včetně situace, spočívá-li nedostatek procesní aktivity či obezřetnosti na straně advokáta, kterého si účastník zvolil a který za řádný výkon zastoupení odpovídá.“ Žalovaný poukázal i na usnesení Ústavního soudu ze dne 5.1.2012 sp. zn. **III. ÚS 3736/11**, podle něhož „jestliže advokát odpovídá za řádný výkon zastoupení, bylo nepochybně v jeho zájmu i možnostech vysvětlit stěžovatelce, že v případě kolize dvou jednání je jednou z možností řešení situace substituce a v případě odmítnutí této možnosti volba jiného advokáta.“ Žalovaný dále konstatoval, že z omluv zástupce žalobkyně založených ve spisu nevyplynulo, že by se jednání u OS Cheb měl účastnit jak zástupce žalobkyně, tak i jeho koncipient (dle informace z www.cak.cz Mgr. M.P.). Správní orgán I. stupně tak nepochybil, když jednal v nepřítomnosti zástupce žalobkyně, neboť daná věc mohla být v souladu s judikaturou řešena substitucí, ať již před správním či soudním orgánem. K omluvě žalobkyně žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 20.11.2011 č.j. **2 As 111/2011**, podle něhož „správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze, jestliže její osobní účast je nutná pro dosažení cíle řízení. Interpretace nezbytnosti účastníka řízení dle § 34 odst. 2 správního řádu je interpretována zužujícím způsobem a má se týkat pouze případů, kdy by neúčast účastníka řízení reálně znemožňovala dosažení cíle řízení.“ Podle žalovaného v daném případě je zřejmé, že neúčast žalobkyně na jednání za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla a že správní orgán I. stupně zjistil stav bez důvodných pochybností. Práva žalobkyně byla zachována tím, že byla respektována ve vztahu k jejímu zástupci, jak vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 17.2.2011 č.j. **5 As 19/2010-42**. Pracovní neschopnost žalobkyně tak neměla na možnost projednání věci žádný vliv. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že při jednání

byla spisová dokumentace doplňována pouze o znalecký posudek, s nímž se mohl zástupce žalobkyně při jednání seznámit a vyjádřit se k němu a jde jen k jeho tíži, že se k jednání bez omluvy z důležitého důvodu nedostavil. Dále žalovaný poukázal na to, že zástupci žalobkyně byla kopie znaleckého posudku poskytnuta. K námitce neprovedení navržených důkazů žalovaný poukázal na ust. § 52 věty druhé správního řádu, podle něhož *správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. Pokud se správní orgán I. stupně rozhodl navržené důkazy neprovést, byl povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody nevyhovění návrhu v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán výslovně uvedl, z jakých důvodů považuje za nadbytečné provedení navrženého výsledku znalce Ing. Stanislava Kopáčka. Z návrhu žalobkyně nevyplývá, že by žalobkyně měla k závěrům znalce podstatné výhrady a svůj návrh na výslech znalce nijak neodůvodnila. Provedené důkazy po jejich vyhodnocení podle žalovaného vytvořily dostatečně jednoznačně, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek, nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobkyně přestupku dopustila. K obsahu znaleckého posudku žalovaný uvedl, že Ing. Kopáček vycházel z objektivních podkladů a technicky přijatelných podkladů subjektivních, které nejsou ve spisovém materiálu zpochybněny. Znalec uvedl základní východiska, že vozidlo Ford před střetem odbočovalo vlevo, že obě vozidla jela stejným směrem, v místě střetu narazil motocykl předním kolem a levým bokem do cca levé střední části vozidla Ford, obě vozidla se před střetem pohybovala šikmo vlevo a Ford zastavil na vozovce, přední částí na polní cestě, a motocykl vjel vlevo do silničního příkopu, dále že nelze dovodit, že by některé z vozidel před střetem brzdilo a že ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně a svědkové v jejím vozidle motocykl registrovali před střetem. Podle žalovaného znalec určil technicky přijatelné místo střetu na základě počítačové analýzy střetu vozidel odpovídající následujícím podmínkám: vozidla se dostala do místa střetu ze zaprotokolovaných směrů jízdy před střetem, při střetu vznikla ze spisu vyplývající poškození vozidel, obě vozidla se po střetu dostala do zaprotokolovaných vzdáleností v konečných polohách v souladu se zjištěnými stopami a děj proběhl logicky v souladu s fyzikálními zákony. Na základě toho dospěl znalec k závěru, že technicky přijatelné místo střetu (prvního kontaktu vozidel) se nachází cca 15 m za výchozím bodem měření a 4 m vlevo od pravého okraje vozovky. Žalovaný k tomu nemá důvod zpochybňovat závěry znalce, dle kterých došlo ke střetu vozidel v levém jízdním pruhu ve vzdálenosti 1,2 m od levého okraje vozovky. Provedená simulace pohybu vozidel právě od místa střetu vozidel do jejich konečných poloh podle žalovaného ukazuje dostatečnou shodu s objektivními podklady dostupnými ve spise. Ze simulace pohybu vozidel následně vyplývají i střetové rychlosti vozidel, u vozidla Ford cca 10 km/h a u motocyklu cca 32 km/h. Tento závěr znalce podle žalovaného prokazuje, že je technicky přijatelná výpověď žalobkyně, že jela po komunikaci velmi pomalu, a současně lze připustit, že její pomalá rychlost se řidiči M. mohla jevit, jakoby s vozidlem zastavila. Ze simulace časového průběhu dopravní nehody dále vyplývá, že 5 sekund před střetem již musel být motocykl v levém jízdním pruhu, aby zachoval bezpečný odstup od vozidla Ford. Podle žalovaného není technicky přijatelné, aby řidič M. započal předjížděcí manévř z minimálního odstupu. Dle znaleckého posudku činila bezpečná vzdálenost mezi vozidly na začátku předjíždění cca 15 m a vzhledem k tomu znalec učinil závěr, že v době, kdy žalobkyně zahajovala odbočování (2,2 sekundy před střetem a 15 m před výchozím bodem měření), a kdy se mohla naposledy přesvědčit o situaci za vozidlem, se motocykl řidiče M. již nacházel v levém jízdním pruhu cca 20 m před místem střetu a žalobkyně ho mohla vidět. Podle žalovaného v okamžiku, kdy žalobkyně zahájila

odbočování, byl již pro ni motocykl viditelný a žalobkyně, kdyby se před odbočením přesvědčila, zjistila by, že je již předjížděna, a zabránila by střetu vozidel. Podle žalovaného není paradoxní, že finální průběh skutkového děje dle znalce neodpovídá ani jedné z variant popsané zúčastněnými osobami. Účastníci vypovídali s odstupem téměř 3 měsíců, přičemž žalobkyně i svědek M. byli v postavení obviněných z přestupků, tedy nebyli v postavení svědků, kteří musí nutně vypovídat pravdivě. Výpovědi účastníků nebyly pro znalce objektivními podklady pro vypracování znaleckého posudku, proto znalec hodnotil pouze jejich věrohodnost. Předmětem řízení bylo zjištění, zda žalobkyně porušila povinnost stanovenou zákonem o silničním provozu a zda toto její jednání bylo příčinou dopravní nehody. To podle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno. Jednání žalobkyně bylo příčinou vzniku dopravní nehody. Na toto nemá vliv, zda žalobkyně dávala znamení o změně směru jízdy, neboť uvedení znamení do činnosti ji nezabývá povinnosti dbát při odbočování zvýšené opatrnosti. Na podkladě zásady *in dubio pro reo* správní orgány vycházely z toho, že žalobkyně znamení o změně směru jízdy dávala a z porušení této povinnosti nebyla viněna. Klíčovou otázkou bylo, zda před započítáním odbočování mohla vidět, že již je předjížděna. Dle znaleckého posudku toto mohla vidět minimálně 2,2 sekundy před střetem. Žalovaný měl za to, že v dané situaci nebylo nepřiměřené požadovat na žalobkyni, aby před odbočením zkontrolovala i provoz za svým vozidlem s tím účelem, aby neohrozila řidiče jedoucího za ní a dbala zvýšené opatrnosti. Podle žalovaného nelze spolehlivě prokázat, po jakou dobu měla žalobkyně v činnosti znamení o změně směru jízdy a případný pohyb vozidla žalobkyně při středu vozovky nelze považovat za dostatečný signál o tom, že se vozidlo chystá odbočovat. Ve fázi přednehodového děje, kdy vozidlo žalobkyně započalo odbočovat, se již vozidlo řidiče M. nacházelo vedle tohoto vozidla v levém jízdním pruhu, avšak žalobkyně mohla zabránit dopravní nehodě tím, že by se řádně přesvědčila o situaci za svým vozidlem a manévr odbočení by ne zahájila. Zavinění dopravní nehody žalobkyni tak bylo prokázáno spolehlivě. Dle žalovaného se Ing. Kopáček nevyjádřil k medicínské otázce a žalovaný má ve shodě se znalcem za to, že je zcela nepravděpodobné, že by za daného zdravotního stavu řidič M. dokázal manipulovat s motocyklem vážícím více než 250 kg (např. postavit motocykl či ho dokonce vytáhnout ze silničního příkopu). Znalec vycházel z konečné polohy zaznamenané Policií ČR a označil ji za technicky přijatelnou a vysoce pravděpodobnou a nevyjadřuje se k otázkám medicínským, neboť součástí spisu jsou lékařské zprávy popisující zranění řidiče M. Znalecký posudek byl dle žalovaného vypracován odborně způsobilou osobou a nález je přesvědčivě doložen a odůvodněn. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobkyně, že znalecký posudek neobsahuje argumentační část a pouze odkazuje na přílohy. Právě tyto odkazy na přílohy, které tvoří simulace pohybu vozidel v programu VIRTUAL CRASH, odpovídají podle žalovaného podmínce transparentnosti znaleckého posudku. Znalecký posudek není doplněn komplikovanými matematickými výpočty, nýbrž právě přiloženými přílohami a žalovaný jej hodnotí jako odůvodněný, přesvědčivý, úplný a bezrozporný.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.r.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud především uvádí, že shodné námitky jako v žalobě byly vzneseny již ve správním řízení a správní orgány se s nimi vypořádaly ve svých rozhodnutích dostatečně podrobně a logicky a soud se s jejich závěry, které výše v tomto rozsudku shrnul, zcela ztotožňuje.

Podle názoru soudu žalovaný v souladu s označenou judikaturou NSS dovedl, že omluva žalobkyně z jednání konaného 1.7.2014 nebránila projednání věci. Podle rozsudku NSS sp. zn. 1 As 100/2008 (dostupného na www.nssoud.cz) „správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze a jen tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek zbudován.“ V daném případě neúčast žalobkyně na ústním jednání za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla, zejména proto, že žalobkyně se k věci již vyjádřila v předchozím jednání.

K zachování práv účastníka řízení je třeba, aby tato práva byla správními orgány dodržena u zastoupeného účastníka ve vztahu k jeho zástupci. I tato podmínka byla v daném případě splněna. Zástupce žalobkyně byl k jednání řádně předvolán, a byl také předem seznámen s předmětem jednání, když mu byla zaslána kopie znaleckého posudku. Jelikož pak nebyl správní spis po provedeném jednání doplněn o další podklady, nedošlo ani k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Podle **§ 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb.**, o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle **§ 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb.**, správního řádu nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Soud má za správný závěr správních orgánů, podle něhož omluva zástupce žalobkyně z jednání nesplňovala podmínku **důležitého důvodu**. Zástupce žalobkyně odkázal na kolizi s jednáním u okresního soudu ve věci péče o nezletilé, z tohoto však nijak nevyplývala neschopnost zmocněnce zajistit účast při jednání před správním orgánem prostřednictvím substitute. Tu může zajišťovat v souladu s plnou mocí udělenou žalobkyni buď jiný advokát, nebo zejména vlastní advokátní koncipient. Omluvu zástupce žalobkyně tak dle názoru soudu správní orgány posoudily na základě svého uvážení, které logickým a srozumitelným způsobem odůvodnily ve svých rozhodnutích. Informování zástupce žalobkyně správním orgánem prvního stupně, že jednání bude provedeno, protože nebyla omluva shledána dostatečnou, bylo provedeno v rámci výkonu dobré správy.

Soud stejně jako žalovaný považuje za dostatečné a správné odůvodnění neprovedení navrženého výslechu znalce, když je zřejmé, že znalecký posudek neobsahoval zásadní vady, naopak byl jasný a srozumitelný a žalobkyně proti němu vznášela námitky teprve v rámci odvolání.

Není pravdou, že by znalec nerespektoval výpovědi jednotlivých účastníků dopravní nehody, neboť je zřejmé, že znalce výpovědi ve svém posudku citoval a také se vyjadřoval k jejich technické přijatelnosti. Ve sdělení, že nelze technicky vyhodnotit, zda byla v činnosti směrová či brzdová světla, soud neshledává nic nesrozumitelného. Rovněž soud neakceptoval tvrzení, že by znalec ani nezohlednil, že k nárazu došlo, až když se žalobkyně nacházela přední částí vozidla na vedlejší silnici, když je zřejmé, že znalec jednoznačně označil za technicky přijatelné místo střetu místo odpovídající zjištěné stopě na vozovce, tedy v levém pruhu vozovky. Znalec se zabýval otázkou, kdy měl řidič motocyklu odbočit do levého pruhu, když z výpočtu střetových rychlostí a způsobu poškození vozidel (zejména boční přední část vozidla Ford) dospěl k závěru, že motocykl se před střetem již několik sekund pohyboval v levém pruhu.

Jak již uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný, znalec se nevyjadřoval k medicínské otázce, nýbrž dovozoval logický závěr ze skutkového zjištění, že řidič motocyklu nemohl vzhledem ke svým zraněním a váze motocyklu manipulovat motocyklem. Skutečnost, že se motocykl nacházel v poloze vzpřímené, ve svém písemném vyjádření ve správním řízení podrobně zdůvodnil řidič M., který uvedl, že motocykl skončil "zapíchnutý" předním kolem v příkopě.

Dle závěru soudu jsou ve znaleckém posudku vyvozeny na podkladě jasných premis logické závěry, které korespondují s dříve provedenými důkazy, a společně vedou ke spolehlivému závěru o zavinění dopravní nehody ze strany žalobkyně.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. listopadu 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

samosoudkyně